

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahentoista apostolin koorumista

Merkkiviiri kansoille

Jos me opetamme Hengen avulla ja te kuuntelette Hengen avulla, niin joku meistä koskettaa teidän olosuhteitanne.

Jokainen laulettu sävel ja jokainen puhuttu sana on liikuttanut minua niin, että rukoilen pystyväni jotenkin puhumaan.

Ennen lähtöä Nauvoosta talvella 1846 presidentti Brigham Young näki unessa enkelin seisovan kartion muotoisella kukkulalla jossakin lännessä osoittaen alhaalla olevaan laaksoon. Kun presidentti Young puolisoista vuotta myöhemmin saapui Suolajärven laaksoon, hän näki aivan tämän paikan yläpuolella, johon nyt olemme kokoontuneet, saman kukkulakohouman, jonka hän oli nähnyt näyssä.

Kuten tältä puhujakorokkeelta on usein kerrottu, veli Brigham johti kourallisen kirkon johtajia sen kukkulan huipulle ja julisti, että sen nimi olisi Ensign Peak, 'merkkiviirihuippu' – nimi täynnä uskonnollista merkitystä näille nykyajan israelilaisille. Kaksi ja puoli vuosituhatta aikaisemmin profeetta Jesaja oli julistanut, että viimeisinä aikoina "Herran pyhäkön vuori seisoo lujana. Ylimpänä vuorista se kohooa." Siellä "hän kohottaa merkkiviirin kansoille."¹

Nähdessään tuon historiallisen hetken tämän profetian osittaisena täyttymisenä johtavat veljet halusivat kohottaa jonkinlaisen viirin tehdäkseen ajatuksen "merkkiviiristä kansoille" kirjaimelliseksi. Vanhin Heber

C. Kimballilla oli keltainen huivi. Veli Brigham satoi sen vanhin Willard Richardsin kävelykeppiin ja pystytti tämän tilapäisen lipun sitten maahan julistaen, että Ison Suolajärven laakso ja sitä ympäröivät vuoret ovat se profetoitu paikka, josta Herran sana tulisi myöhemmin aikoina.

Veljet ja sisaret, tämä yleiskonferenssi ja muut vastaavat vuosittain ja puolivuositain pidettävät konferenssit ovat jatkoa sille varhaiselle julistukselle maailmalle. Todistan, että kahden viime päivän kokoukset ovat jälleen yksi todiste siitä, että "Siionin viiri hulmuu"², kuten eräässä kirkon laulusamme sanotaan. Ei ole sattumaa, että yleiskonferenssimme sanomat julkaitaan englannin kielellä lehdessä, jonka nimenä on yksinkertaisesti *Ensign*, 'merkkiviiri'.

Kun konferenssimme nyt päättyy, pyydän teitä pohtimaan tulevina päivinä paitsi kuulemianne sanomia myös sitä ainutlaatuista ilmiötä, joka yleiskonferenssi itsessään on – mitä me myöhempien aikojen pyhät uskomme tämänkaltaisten konferenssien olevan ja mitä me pyydämme maailmaa kuulemaan ja seuraamaan niissä. Me todistamme jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle paitsi sen, että Jumala elää, myös sen, että Hän puhuu, että neuvot, joita olette

kuulleet Pyhän Hengen ohjaamina, ovat "Herran tahto, – – Herran sana, – – Herran ääni ja Jumalan voima pelastukseksi"³ meidän aikaamme varten ja meidän aikanamme.

Kenties jo tiedättekin (ainakin teidän pitäisi tietää), että harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta kenellekään täällä puhuvalle ei määrätä mitään aihetta. Jokaisen puhujan tulee paastota ja rukoilla, tutkia ja pohtia, aloittaa ja keskeyttää ja aloittaa uudelleen, kunnes hän on varma siitä, että tätä konferenssia varten tänä aikana hänen aiheensa on se, jonka Herra haluaa hänen esittävän riippumatta henkilökohtaisista toiveista tai mieltymyksistä. Jokainen mies ja nainen, jonka olette kuulleet puhuvan tämän yleiskonferenssin kymmenen tunnin aikana, on pyrkinyt olemaan uskollinen sille johdatukselle. Jokainen on vuodattanut kyyneliä, kantanut huolta ja vilpittömästi etsinyt Herran johdatusta opastamaan ajatuksiaan ja esitystapaansa. Ja aivan kuten Brigham Young näki enkelin seisovan tämän paikan yllä, samoin minäkin näen enkelien seisovan siinä. Tämä kuvaus saa kirkon johtaviin virkailijoihin kuuluvat veljeni ja sisareni vaivaantuneiksi, mutta sellaisina minä näen heidät – kuolevaisina sanansaattajina, joilla on enkelin sanomia, miehinä ja naisina, joilla on kaikki ne fyysiset, taloudelliset ja perheeseen liittyvät vaikeudet, joita teillä ja minulla on, mutta jotka ovat uskossa pyhittäneet elämänsä heille annettuun kutsumukseen ja velvollisuuteen julistaa Jumalan sanaa, ei omaansa.

Miettikää kuulemienne sanomien monipuolisuutta – mikä on sitäkin ihmeellisempää, kun niitä koordinoi yksinomaan taivaan johdatus. Mutta miksipä ne eivät olisi monipuolisia? Suurin osa yleisöstämme täällä ja muualla koostuu kirkon jäsenistä.

Ihmeellisten uusien viestintätapojen ansiosta yhä suurempi osa konferenssiemme yleisöä koostuu kuitenkin niistä, jotka eivät ole kirkon jäseniä – vielä. Niinpä meidän on puhuttava niille, jotka tuntevat meidät oikein hyvin, sekä niille, jotka eivät tunne meitä lainkaan. Jo yksistään kirkon piirissä meidän täytyy puhua lapsille, nuorille ja nuorille aikuisille, keski-ikäisille ja iäkkäämmille. Meidän täytyy puhua perheille ja vanhemmille ja kotona asuville lapsille samalla kun puhumme niille, jotka eivät ole naimisissa, joilla ei ole lapsia ja jotka ovat kenties hyvin kaukana kotoa. Yleiskonferenssin aikana me tähdennämme aina niitä iankaikkisia totuuksia, jotka liittyvät uskoon, toivoon, rakkautteen⁴ ja ristiinnaulittuun Kristukseen⁵, samalla kun puhumme suoraan hyvin täsmällisistä moraalisiin liittyvistä ajankohtaisista aiheista. Pyhissä kirjoituksissa meille annetaan käsky:

”Älä opeta tälle sukupolvelle mitään muuta kuin parannusta”⁶, ja samalla meidän on määrä julistaa sävyisille hyvää sanomaa ja parantaa ne, joiden mieli on murtunut. Esitettiinpä nämä konferenssisanomat missä muodossa tahansa, ne julistavat ”vangituille vapautusta”⁷ ja ilmoittavat ”Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta”⁸. Niissä hyvin monenlaisissa saarnoissa, joita pidetään, oletetaan olevan jokaiselle jotakin. Tässä suhteessa arvelen, että presidentti Harold B. Lee ilmaisi asian parhaiten vuosia sitten, kun hän sanoi, että evankeliumin on määrä ”keventää vaivattujen oloa ja vaivata kevytmielisten oloa”⁹.

Haluamme aina, että opettamisemme yleiskonferenssissa on yhtä ylevää ja lämminhenkistä kuin Kristuksen opetus oli aikanaan, muistaen niin tehdessämme sen järjestyksen, joka on aina ollut luontaista Hänen sanomalleen. Tunnetuimman koskaan

pidetyn saarnan Jeesus aloitti lausumalla ihmeellisen lempeitä siunauksia, jotka meistä jokainen haluaa saada osakseen – siunauksia, joita luvataan hengessään köyhille, puhdassydämisille, rauhantekijöille ja kärsivällisille.¹⁰ Kuinka opettavaisia nuo autuaaksijulistukset ovatkaan, ja kuinka tyyntäviä ne ovat sielulle. Ne ovat totta. Mutta samaisessa saarnassa Vapahtaja jatkoi osoittaen, kuinka rauhantekijöiden ja puhdassydämisten tien tulisi olla yhä kaidempi. ”Teille on opetettu tämä isille annettu käsky: ’Älä tapa’”, Hän huomautti. ”Mutta minä sanon teille: jokainen, joka on vihoissaan veljelleen, on ansainnut oikeuden tuomion.”¹¹

Ja samalla tavoin:

”Teille on opetettu tämä käsky: ’Älä tee aviorikosta.’

Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista niin, että alkaa himoita häntä, on sydämessään jo tehnyt aviorikoksen hänen kanssaan.”¹²

Kun opetuslapseuden polku nousee ylöspäin, reitti käy ilmeisesti yhä kapeammaksi, kunnes tulemme siihen polvilleen vievään saarnan huipentumaan, josta vanhin Christofferson juuri puhui: ”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.”¹³ Se, mikä oli lempeätä alkuvaiheen uskollisuuden alavilla mailla, vaihtuu äärimmäisen raskaaksi ja erittäin vaativaksi todellisen opetuslapseuden huipulla. Ne, jotka luulevat Jeesuksen opettaneen syyttömyyden teologiaa, eivät selvästikään ole lukee neet sopimuksen pienellä kirjoitettua tekstiä! Ei, opetuslapseuteen liittyvissä asioissa kirkko ei ole mikään pikaruokapaikka, jossa voi tilata mieleisensä annoksen. Jonakin päivänä *jokainen* polvi on notkistuva ja *jokainen* kieli tunnustava, että Jeesus on Kristus ja että pelastus voi tulla vain *Hänen* tavallaan.¹⁴

Vaikka haluammekin yleiskonferenssisanomissamme saarnata evankeliumia asiaan kuuluvalla tavalla sekä ankarasti että tynnyttävästi, pyydän teitä olemaan vakuuttuneita siitä, että puhuessamme vaikeista aiheista me ymmärrämme, ettei jokainen katsele pornografiaa, välttele avioliittoa tai harrasta kiellettyjä sukupuolisuhteita. Tiedämme, ettei jokainen riko lepöpäivän pyhittämisen käskyä tai lausu väärää todistusta tai pahoinpitele puolisoa. Tiedämme, että useimmat kuulijakunnastamme *eivät* syyllisty sellaisiin asioihin, mutta meitä velvoittaa vakava vastuu esittää varoituksia niille, jotka syyllistyvät niihin – missä tahansa heitä onkin maailmassa. Jos siis yritätte parhaanne – jos esimerkiksi yritätte pitää perheillan huolimatta siitä hullunmyllystä, joka toisinaan vallitsee kodissa, joka on täynnä hullunmylläjiä – niin antakaa itsellenne tunnustusta, ja kun puhumme siitä aiheesta, kuunnelkaa seuraavaa puhetta, joka käsittelee aihetta, jossa teidän on kenties kehityttävä. Jos me opetamme Hengen avulla ja te kuuntelette Hengen avulla, niin joku meistä koskettaa teidän olosuhteitanne ja lähettää henkilökohtaisen profeetallisen epistolan juuri teille.

Veljet ja sisaret, yleiskonferenssissa me lausumme todistuksemme yhdessä muiden todistusten kanssa, joita tulee, koska tavalla tai toisella Jumala *kyllä* saattaa äänensä kuuluville. ”Minä lähetin teidät maailmaan todistamaan ja varoittamaan kansaa”, on Herra sanonut profeetoilleen.¹⁵

”[Ja] teidän todistuksenne jälkeen tulee maanjäristysten todistus, – – ukkosten, – – salamoiden, – – myrskyjen – – ja yli äyräidensä nousevien meren aaltojen äänen todistus.

Ja enkelit [huutavat] kovalla äänellä, soittaen Jumalan pasuunaa.”¹⁶

Nämä kuolevaiset enkelit, jotka tulevat tänne puhujakorokkeelle, ovat

Bukarest, Romania

jokainen omalla tavallaan soittaneet ”Jumalan pasuunaa”. Jokainen lausuttu saarna on aina itsessään sekä todistus rakkaudesta että varoitus, kuten luonto itsekkin viimeisinä aikoina todistaa rakkaudella ja varoittaen.

Hetken kuluttua presidentti Thomas S. Monson tulee puhujakorokkeelle päättämään tämän konferenssin. Saanen sanoa jotakin henkilökohtaista tästä rakkaasta miehestä, virkaiältään vanhimmasta apostolista ja profeetasta tänä aikana, jota me nyt elämme. Kun ajattelee niitä vastuullisia tehtäviä, joihin olen viitannut, ja kaikkea, mitä olette kuulleet tässä konferenssissa, on ilmiselvää, ettei profeettojen elämä ole helppoa, eikä presidentti Monsonin elämä ole helppoa. Hän viittasi erityisesti siihen eilen illalla pappeskokouksessa. Kun hänet 36-vuotiaana kutsuttiin apostoliksi, hänen lapsensa olivat iältään 12-, 9- ja 4-vuotiaita. Sisar Monson on antanut miehensä ja nuo lapset ovat antaneet isänsä kirkolle ja kirkon velvollisuuksille nyt jo yli viidenkymmenen vuoden ajan. He ovat kestäneet sairauksia ja haasteita, niitä kuolevaisuuden kolhuja ja ruhjeita, joita jokainen kohtaa ja joista jotkin ovat heillä epäilemättä vielä edessäpäin. Mutta presidentti Monson on aina ja kaikessa lannistumattoman iloinen. Mikään ei masenna häntä. Hänellä on aivan erityisen suuri usko ja hänessä on poikkeuksellista sisua.

Presidentti, tämän koko yleisön puolesta täällä ja muualla sanon, että

me rakastamme ja kunnioitamme sinua. Sinun omistautumisesi on esimerkkinä meille kaikille. Me kiitämme sinua johtajuudestasi. Neljätoista muuta, joilla on apostolin virka, sekä muut täällä korokkeella istuvat, yleisön joukossa istuvat sekä valtavat joukot, jotka ovat koolla ympäri maailman, rakastavat sinua, tukevat sinua ja seisovat rinta rinnan vierelläsi tässä työssä. Me kevennämme kuormaasi kaikin mahdollisin tavoin. Sinä olet yksi niistä enkelisanansaattajista, jotka on kutsuttu ennen maailman perustamista heiluttamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin merkkiviriä koko maailmalle. Teet sitä aivan erinomaisesti. Todistan siitä evankeliumista, jota julistetaan, sen suomasta pelastuksesta sekä Hänestä, joka suo sen. Herramme Jeesuksen Kristuksen ylväessä ja loistavassa nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Jes. 2:2; 11:12.
2. ”Nyt aamu koittaa armainen”, *MAP-lauluja*, 1.
3. OL 68:4.
4. Ks. 1. Kor. 13:13.
5. Ks. 1. Kor. 1:23.
6. OL 6:9; 11:9.
7. Jes. 61:1.
8. Ef. 3:8.
9. Ks. artikkelissa ”The Message”, *New Era*, tammikuu 1971, s. 6.
10. Ks. Matt. 5:3–12.
11. Matt. 5:21–22; ks. 3. Nefi 12:22.
12. Matt. 5:27–28.
13. Matt. 5:48.
14. Ks. Room. 14:11; Moosia 27:31.
15. OL 88:81.
16. OL 88:89–90, 92.